

[Hans Conrad Koefoed.]

ud fra — og det er det, jeg gerne vil spørge om —, at ved udregningen af det beløb, hvormed vedkommende parcel indgik i moderejendommen før udstykningen, skal man regne med den værdi, som vedkommende strimmel var ansat til, før udstykningen fandt sted.

I § 6 tales der om udfindelsen af konjunkturstigningsprocenten. Paragraffen er formet ganske, som den var, da vi sidst havde forslaget til behandling her i tinget, og det er der formentlig ikke noget at sige til.

Jeg går derefter over til § 12, der jo er væsentligt ændret fra det forslag, vi havde til behandling her sidste år. Der er således sket betydelige ændringer med hensyn til de sælgers forpligtelser overfor en køber. Nu behøver sælgeren faktisk kun at gøre køberen opmærksom på, at der på den ejendom, som han ønsker at erhverve sig, findes afgiftspligtig grundstigning; dersom han ved, hvor stor den er, skal han sige det, men dersom han ikke ved det, er det nok, når han siger, at der formodes at være afgiftspligtig grundstigning på ejendommen. Paragraffen indeholder nogle bestemmelser om, at sælgeren har ret til at begære visse parceller, som han ønsker at sælge, vurderet for sig. Det kan han gøre, dersom de er særskilt matrikuleret, og dersom de ikke er det, kan han foranledige, at de bliver det og så anmode om at få en vurdering af vedkommende parcel. Det er nu lidt vanskeligt for mig at forstå, at en sælger kan have interesse i at få foretaget en sådan vurdering. Det kan måske tendere i retning af, at forholdene bliver nogenlunde, som de har været tidligere, med en vis fare for, at køberen kan komme til at brænde fingrene. Jeg ved det ikke — jeg spørger.

Men een ting vil jeg gerne sige om § 12 i al almindelighed: dersom den adgang til særlig vurdering, som her er givet sælgeren, og i visse tilfælde køberen, bliver benyttet i større udstrækning, hvad man vistnok må antage den vil blive, så er jeg bange for, at det vil medføre et meget betydeligt forøget arbejde for vurderingsrådene. Jeg kunne godt tænke mig, at det i alt fald i visse områder her i landet, hvor udstykningerne er talrige, kan blive så stort et arbejde, at det i virkeligheden vil blive vanskeligt at opretholde stillingerne som vurderingsformænd som honorarlønnede stillinger; jeg er bange for, at arbejdet med vurderingerne vil komme til at optage al deres tid.

I § 15 er der tale om ansøgningerne om visse omvurderinger, og der står, at finansministeren træffer bestemmelse om, under hvilken form begæringen skal indgives. Jeg havde gerne set, at det havde stået bestemt præciseret i selve lovforslaget, at disse begæringer skal indgives skriftligt. Jeg vil også tro, det bliver resultatet, men hvorfor kunne det ikke lige så godt stå i selve lofparagraffen?

Jeg springer videre til § 20, der jo er en meget betydningsfuld paragraf, en fritagelsesparagraf. I stk. I fritager man for det første en- og tofamiliehuse, hvor den ene lejlighed beboes af ejeren selv og den anden er udlejet. Disse ejendomme er, når grundværdien ikke overstiger 20 kr. pr. m², fritaget for at svare grundstigningskyld af de første 2 000 kr. af det beløb, hvormed den reducerede grundstigning er steget i vedkommende ejers tid, hvorimod denne fritagelse — og det gælder alle fritagelser efter § 20 — bortfalder ved ejerskifte.

Jeg anerkender, at det er en forbedring, at bestemmelsen i modsætning til den tilsvarende bestemmelse sidste år giver fritagelse uden ansøgning, de pågældende „skal“ være fritaget, som der står i paragraffen. Men jeg vil gerne spørge om, hvad den saglige begrundelse er for, at en tilsvarende fritagelse ikke kan gives, dersom grundværdien overstiger de 20 kr. pr. m²? Og hvorfor skal der forresten være en grænse ved de 2 000 kr.? 2 000 kr. er ikke noget ret stort beløb, hvis det drejer sig om en mands levealder, hvorimod det forslår bedre, når det drejer sig om henstand i en 5 års periode for arealer, der agtes bebygget, hvad der omhandles under punkt c. Her, hvor det kan dreje sig om en menneskealder, kan 2 000 kr. i hvert tilfælde ikke forslå. Jeg vil altså gerne have svar på disse to spørgsmål: Hvad er den saglige begrundelse for at den automatiske fritagelse ophører, hvis grundværdien overstiger 20 kr. pr. m², hvorfor er der en grænse for fritagelsen, og hvorfor er den grænse sat ved de 2 000 kr.?

Ifølge punkt b får boligforeninger dog kun efter begæring samme fritagelse. Man kunne her spørge om, hvad begrundelsen er for, at privat byggeri ikke kan få tilstået den samme fritagelse. Og må jeg forøvrigt spørge om, hvad der menes med dette ord „tilstås“. Jeg antager og håber, at det er tilstrækkeligt i sådanne tilfælde at svare på et bestemt spørgsmål på det såkaldte ejendomsskema, som samtlige ejere af ejendomme får ved de almindelige vurderinger og andre vurderinger; jeg vil ikke håbe, det er meningen, at der skal laves kontor